

JOAN F. MIRA

“El projecte acadèmic del PP era i és del tot diàfan: l’AVL ha de ser, en la pràctica i en la forma, una Acadèmia de la Llengua Valenciana, una ALV. El projecte del PSOE també és clar: el desinterès, l’assentiment, la concessió permanent. El resultat de tot plegat pot ser, com diuen en anglès, ‘an unmitigated disaster’ ”

Una AVL, una ALV

Pocs dies abans de Nadal, l’Acadèmia Valenciana de la Llengua celebrava, a la ciutat de Castelló, un acte commemoratiu del setantè aniversari de les Normes famoses. Admirable iniciativa, lloable propòsit, que es va dur a terme, en forma de conferència de luxe, a la seu castellanenca de la Generalitat. Amb la meticulosa absència, això sí, de qualsevol autoritat notable, i de qualsevol polític representatiu del partit del govern, i del que vol governar: ni al PP ni al PSOE, era evident, els interessava el tema. Només hi havia, entre els polítics, el regidor i els caps visibles del Bloc Nacionalista Valencià. Tot té una lògica. Com l’existència mateixa d’aquesta acadèmia, com la seua composició efectiva, com el projecte polític d’on deriva, com la cara que feia l’honorable presidenta de l’alta institució quan escoltava parlar Germà Colón. El filòleg Germà Colón, catedràtic jubilat de Basilea, castellanenc, etcètera, exercia pausadament la seua autoritat de científic internacional i de valencià nacional (ell no ha estat mai “catalanista” en política, que jo sàpiga), recordava l’origen de les Normes de Castelló com a normes fabrianes i de l’Institut d’Estudis Catalans, recordava també que l’autoritat de l’IEC és la que és i que no n’hi ha d’altra. Posava en evidència, i en ridícul, els intents passats d’heterografies valencianes grotesques, o els presents de llistes de paraules “genuïnes”, insistia que la llengua és una, i la norma i l’autoritat també ha de ser una, recordava la història, pensava en el present i en els perills del futur. I la senyora presidenta, que presidia, feia una cara llarga i agra, i al final no va fer ni tan sols un mínim aplaudiment de cortesia quan tota la sala aplaudia vigorosament la conferència de Germà Colón. A la presidenta, òbviament, no li agradà el discurs. El drama, segons vaig saber tot seguit, era que el mateix Germà Colón l’havia de repetir a València, també en commemoració oficial de les Normes de Castelló, i a la presidenta de l’AVL això li pareixia impossible: aquelles coses a València no es podien dir. I algunes d’elles, en efecte, no es van dir. En fi.

A penes he mostrat, en públic o per escrit, alguna reticència suau davant d’aquesta Acadèmia Valenciana de la Llengua, els mesos i anys passats. Era un assumpte polític, un projecte polític, i no hi ha res a dir. O molt, però deixem-ho estar. Té existència legal, presidenta del PP votada també pels acadèmics del PSOE, té comissions, pressupost generós, i tot això. Ha elaborat papers d’aplicació arriscada, aprofitats, sense protesta acadèmica, pel govern del PP en l’única direcció que a aquest govern realment li interessa, i que formava part del projecte polític: la creació formal i oficial d’una distància, una barrera, un fossat, entre el “valencià” i el “català”, i punt: aquesta és la qüestió. I d’altra banda diu que es proposa la lloable missió de reincorporar a la llengua (comuna, mentre siga comuna) les formes valencianes històriques i vives (catalanes, per tant, i oblidades lamentablement per l’estàndard fabrista i barcelonista). El problema, el problema real, és que el segon propòsit –que alguns ja portem endavant fa molt de temps– pot quedar eclipsat per causa del primer. És a dir, que la insistència en la valencianitat (hi haurà un diccionari valencià, una gramàtica valenciana) tinga com a resultat polític, efectiu, educatiu, i editorial, la constitució d’una “llengua oficial” que siga percebuda, assumida i fins i tot imposada, com a “valenciana” en oposició a “catalana” (oposició potser no teòrica, però ben eficaç). Amb conseqüències, fins i tot d’ordre legal, fàcilment imaginables. El projecte acadèmic del PP era i és del tot diàfan: l’AVL ha de ser, en la pràctica i en la forma, una Acadèmia de la Llengua Valenciana, una ALV. El projecte del PSOE també és clar: el desinterès, l’assentiment, la concessió permanent. El resultat de tot plegat pot ser, com diuen en anglès, *an unmitigated disaster*.